

Credința și fapta

Foaie duminicală a parohiei "Toma Cozma"

Duminica Ortodoxiei

Evangelhia duminicii (Ioan 1, 43-51)

În vremea aceea a vrut Iisus să plece în Galileea și a găsit pe Filip. Și i-a zis Iisus: Urmează-Mi! Iar Filip era din Betsaida, din cetatea lui Andrei și a lui Petru. Filip a găsit pe Natanael și i-a zis: Am aflat pe Acela despre Care au scris Moise în Lege și prorocii, pe Iisus, fiul lui Iosif din Nazaret. Și i-a zis Natanael: Din Nazaret poate fi ceva bun? Filip i-a zis: Vino și vezi. Iisus a văzut pe Natanael venind către El și a zis despre el: Iată, cu adevărat, israelit în care nu este vicleșug. Natanael l-a spus: De unde mă cunoști? A răspuns Iisus și i-a zis: Mai înainte ca Filip să te cheme, te-am văzut când erai sub smochin. Răspuns-a Natanael: Rabbi, Tu ești Fiul lui Dumnezeu, Tu ești Împăratul lui Israel! Iar Iisus i-a zis: Pentru că ți-am spus că te-am văzut sub smochin, crezi? Mai mari decât acestea vei vedea. Și a grăit: Adevărat, adevărat zic vouă, că de acum veți vedea cerul deschizându-se și pe îngerii lui Dumnezeu suindu-se și coborându-se peste Fiul Omului.

Apariție neîntreruptă
din anul 2002.
Pe site-ul
parohiatomacozma.ro
găsiți Arhiva

**AZI, 9 martie,
Sfinții 40
de Mucenici din Sevastia**

**Apărătoarei întruniri pentru credință,
Mucenicilor de patruzeci, care în iezorul
Sevastiei s-au aruncat de închinătorii la idoli,
veniți să prăznuim cu dragoste po-me-nirea lor.
Că vrednici sunt a ne izbăvi de toată primejdia
prin rugăciuni către Dumnezeu și să cântăm:
Bucură-te, ceată prealuminată a Mucenicilor!**

Condacul 1, Acatistul Sfinților 40 de Mucenici

DUMINICĂ
16 MARTIE, ORA 17.00

**INTRAREA
LIBERĂ**

**PRIETENIA ÎN
HRISTOS ȘI
FAMILIA
CREȘTINĂ**

INVITAT:
ARH. HRISOSTOM RĂDĂȘANU
Consilier pentru învățământ
Arhiepiscopia Iașilor

MODERATOR:
PR. LUCIAN APOPEI
Director Comunicare
Arhiepiscopia Iașilor

BISERICA TOMA COZMA, IAȘI
www.parohiatomacozma.ro

Valoarea duhovnicească a postului în viața tinerilor

Indiferent de contextul social în care ne-am afla, pentru a trăi o viață bineplăcută lui Dumnezeu și a cultiva o iubire sinceră și smerită este nevoie de post adevărat, de multă rugăciune și de fapte de milostenie. Chiar dacă omul se află la vârsta tinereții, el poate cultiva sfințenia vieții și ajuta pe cei care au nevoie de ajutor spiritual și material.

Fiecare post este un prilej de a cunoaște Lumina

Câteva argumente privind cultul icoanelor în Biserica Ortodoxă

Cuvântul icoană este de origine greacă: εικον = "eikon" înseamnă "chip, imagine, portret". Cinstirea iconanelor ocupă un loc foarte important în învățătura ortodoxă. Aceasta pentru că icoana nu este o simplă imagine, nici o ilustrație a Sfintei Scripturi. Ea este ceva mai mult: mesajul evanghelic, un obiect de cult care face parte integrantă din viața liturgică. Așa se explică importanța pe care Biserica o dă imaginii (icoanei); se înțelege că nu oricărei imagini (reprezentări), ci imaginii specifice (icoanei), pe care ea însăși a făurit-o în decursul istoriei sale în lupta împotriva păgânismului și a ereziilor, pe care a plătit-o cu sângele unui mare număr de martiri și mărturisitori în timpul perioadei iconoclaste (726 – 843 d.Hr.).

În decursul istoriei sale, Biserica a biruit în toate împrejurările asupra ereziilor (învățături greșite). Însă dintre toate biruințele sale, numai biruința icoanei, a fost proclamată în chip solemn "Biruința Ortodoxiei", pe care Biserica o sărbătorește în prima Duminică din Postul Mare, numită Duminica Ortodoxiei.

În icoană, Biserica vede nu una din laturile învățaturii ortodoxe, ci expresia Ortodoxiei în ansamblul ei, a Ortodoxiei așa cum este ea. Nu se poate deci nici înțelege, nici explica imaginea sfântă, icoana, în afara Bisericii și a vieții ei. Icoana, imagine sacră, este una din formele Tradiției Bisericii, deopotrivă cu Tradiția scrisă și Tradiția orală. Cinstirea icoanelor, a Domnului nostru Iisus Hristos, a Maicii Domnului, a îngerilor și a sfinților este o dogmă a credinței creștine, formulată la Sinodul al VII-lea ecumenic (787); ea decurge din dogma fundamentală a Bisericii: mărturisirea că Dumnezeu S-a făcut om (Ioan 1, 14). Chipul Acestuia (icoana Cuvântului – Hristos) este o mărturie a întrupării Sale adevărate, reale și nu închipuite, iluzorii. Tocmai pentru aceasta este numită adesea „teologie în imagine”. Sfântul Vasile cel Mare precizează: „Ceea ce cuvântul împărtășește prin auz, pictura arată în tăcere prin imagine”.

Sfinții Părinți de la Sinodul al VII-lea ecumenic repetă aceste cuvinte și precizează: „Prin aceste două mijloace, imaginea (icoana) și cuvântul, care se completează unul pe altul... noi primim cunoașterea despre aceleași realități”.

Învățătura ortodoxă a Bisericii a fost formulată de Sfinții Părinți, întemeindu-se pe Sfânta Scriptură cu toată limpezimea: „Icoana, scrie Sfântul Ioan Damaschin în Cele trei tratate contra iconoclaștilor, este o asemănare, un model, o întipăritură a cuiva. Însă icoana nu seamănă întru totul cu originalul, adică cu persoana înfățișată. Alceva este icoana și alceva este originalul; este o deosebire între ele, pentru că aceasta nu este celălalt și celălalt nu este aceasta. Spre exemplu: icoana omului, cu toate că întipărește figura corpului, totuși nu are facultățile sufletești, căci nici nu trăiește, nici nu cugetă, nici nu vorbește, nici nu simte, nici nu se mișcă. Tot astfel fiul, cu toate că este icoana naturală a tatălui, totuși are ceva deosebit față de el, căci este fiu, și nu tată”.

„Icoana, spune Sfântul Teodor Studitul, este neasemănătoare în ce privește esența, însă este asemănătoare în ce privește persoana”. Icoana Mântuitorului Iisus Hristos ne înfățișează persoana Sa și nu firea Sa, pentru că zice Sfântul Atanasie Sinaitul: “Nu firea vede firea, ci persoana contemplant persoana”. “Icoana poartă numele prototipului (originalul, persoana care este înfățișată), ea nu conține natura sa”, precizează Sfinții Părinți de la Sinodul al VII-lea ecumenic. Locul prezenței nu este planșa de lemn, ci asemănarea pe care ea o înfățișează. Nu există nici o natură înscrisă. “Nu cunoaștem

cunoștinței lui Dumnezeu, un prilej de a vindeca inimile pângărite și de a deveni „pelerini” pe calea cea îngustă ce duce spre mântuire. Chiar dacă omul contemporan nu își manifestă credința cu zelul, ardoarea și consecvența strămoșilor, nevoia de spiritualitate este cât de poate de evidentă, tocmai pentru că „știți în ce timp ne găsim, căci este chiar ceasul să vă treziți din somn; căci acum mântuirea este mai aproape de noi, decât atunci când am crezut. Noaptea e pe sfârșite; ziua este aproape. Să lepădăm dar lucrurile întunericului și să ne îmbrăcăm cu armele luminii” (Romani 13, 11-12).

Arhim. Hrisostom Rădășanu.

în icoană nimic altceva decât înfățișarea reprezentând o asemănare a prototipului”, subliniază aceiași Sfinți Părinți.

Cinstirea sfințelor icoane are o valoare educativ-morală. În general, icoanele trezesc, întrețin și întăresc peste tot viața duhovnicească. Ele întăresc credința și aduc un real folos în sporirea evlaviei, fiind un stimulent pentru săvârșirea binelui, a dreptății și a împlinirii dragostei. Pentru viața religios-morală, sfințele icoane sunt purtătoare ale îndemnelor spre împlinirea poruncilor lui Dumnezeu și spre imitarea vieții neprihănite a modelelor al căror chip îl reprezintă, fiind o adevărată călăuză în formarea duhovnicească a credincioșilor.

La întrebarea: “Pentru care motiv icoana trebuie cinstită?”, Sfântul Ioan Damaschin răspunde: “Orice icoană scoate la iveală și arată ceea ce este ascuns. De exemplu: pentru că omul nu are cunoștințe complete despre ceea ce este nevăzut, deoarece sufletul este acoperit cu corpul, nici despre cele ce vor fi după el și nici despre cele distanțate și îndepărtate în spațiu, ca unul ce este circumscris în spațiu și timp, a fost creată icoana pentru conducerea cunoștinței și pentru arătarea și punerea la iveală a celor ascunse. În general, icoana a fost făcută spre folos, binefacere și mântuire, pentru ca prin faptul că sunt scoase la iveală și vădite lucrurile nevăzute, să cunoaștem cele ascunse și, astfel, pe cele bune să le dorim și să le râvnim, iar pe cele contrare, adică pe cele rele, să le evităm și să le urâm”.

Că icoana scoate la iveală și arată ceea ce este ascuns, înțelegem și din cuvintele Psalmistului: “Când privesc cerurile, lucrul mâinilor Tale, luna și stelele pe care Tu le-ai întemeiat, îmi zic: ce este omul că-Ți aduci aminte de el?... Doamne, Dumnezeul nostru, cât de minunat este numele Tău în tot pământul!” (Psalm 3, 8, 9); “Cerurile spun slava lui Dumnezeu și facerea mâinilor Lui o vestește tăria” (Psalmul 18, 1). Sfântul Apostol Pavel subliniază: „Cele văzute ale lui Dumnezeu se văd de la facerea lumii, înțelegându-se din fapte, adică din veșnica Lui putere și dumnezeire...” (Romani 1, 20). Deci cele văzute, materiale, ne ajută (ne fac) să înțelegem cele nevăzute, nemateriale, ale lui Dumnezeu, puterea, dumnezeirea, slava, înțelepciunea, fără ca aceste lucruri materiale să fie socotite idoli, căci nu pe ele le cinstim, ci pe Dumnezeu și atributele Sale. Dacă am cinsti cele materiale care ne descoperă pe Dumnezeu, în locul Creatorului am cădea în păcatul idolatriei, cum scrie Sfântul Apostol Pavel: „știind pe Dumnezeu, făpturile nu L-au slăvit ca pe Dumnezeu, nici nu L-au mulțumit, ci s-au rățacit în gândurile lor și inima lor cea nesocotită s-a întunecat. Zicând că sunt înțelepți, au ajuns nebuni și au schimbat slava lui Dumnezeu Celui nestrucios în asemănarea și chipul omului celui stricacios și al păsărilor și al celor cu patru picioare și al târâtoarelor. De aceea, Dumnezeu i-a dat necurăției... ca unii care au schimbat adevărul lui Dumnezeu cu minciuna și s-au închinat și au slujit făpturii în locul Făcătorului... și precum n-au încercat să aibă pe Dumnezeu în conștiință, așa și Dumnezeu i-a lăsat la mîntea lor fără judecată, să facă cele ce nu se cuvine” (Romani 1, 21-28). Cinstirea creaturii în locul Creatorului (“neavând pe Dumnezeu în conștiința lor”) înseamnă idololatrie, falsificarea adevăratei credințe și cinstiri a lui Dumnezeu, dar și perturbare a vieții morale până la pervertirea totală.

Sursa: impantocratoros.gr

Să ne cunoaștem sfinții!

**CENTENARUL
PATRIARHIEI ROMÂNE:
Proclamarea generală a canonizării celor
16 sfinți Români**

4. Părintele protosinghel Arsenie Boca, cu titlatura: Sfântul Cuvios Mărturisitor Arsenie de la Prislop, cu cinstire în ziua de 28 noiembrie;

* Arsenie Boca - părinte ieromonah, teolog și artist plastic ortodox român - a fost stareț la Mănăstirea Brâncoveanu de la Sâmbăta de Sus și, apoi, la Mănăstirea Prislop. Datorită personalității sale, mii de credincioși veneau să-l asculte. S-a născut la data de 29 septembrie 1910, la Vața de Sus, în Hunedoara. În 1929, Zian Boca, după numele de mirean, se înscrie la Academia Teologică din Sibiu, pe care o finalizează în 1933. Primește o bursă din partea mitropolitului Ardealului Nicolae Bălan, pentru a urma cursurile Institutului de Arte Frumoase din București. Călătorește la Muntele Athos pentru a aduce manuscrisele românești și grecești ale Filocaliei. Pe 11 septembrie 1936 este hirotonit diacon celibatar. În anul 1939 este închinoviat la Mănăstirea Sâmbăta de Sus, din județul Brașov. În 1940 este tuns în monahism. În 1942 este ridicat la treapta preoțească și numit stareț al Mănăstirii Brâncoveanu. După ocuparea țării de către armata sovietică, părintele Arsenie este arestat pentru prima oară la Râmnicu Vâlcea, pe 17 iulie 1945 și eliberat pe 30 iulie 1945. La data de 14 mai 1948 este arestat din nou. Este schingiuit o lună și jumătate, silit să dea repetate declarații, fiind apoi eliberat.

Mitropolitul Nicolae Bălan îl transferă de la Mănăstirea Sâmbăta, la Mănăstirea Prislop, în noiembrie 1948. Pe 15 ianuarie 1950, este arestat pentru a treia oară, urmând să execute detenție 'administrativă' la Canal, până pe 23 martie 1951. În 1953,

este anchetat din nou, apoi este arestat la

Timișoara, Jilava și Oradea pentru 6 luni, din 5 octombrie 1955, până în aprilie 1956. În anul 1959 este scos abuziv din monahism și i se interzice să slujească la altar (post-mortem, în 1998, se revine asupra acestei decizii). A urmat pribegia la București. A lucrat pe postul de pictor bisericesc, până la pensionarea sa din 1968, rămânând sub supravegherea Securității. După anul 1984 se retrage la Sinaia, iar pe data de 28 noiembrie 1989 trece la Domnul, fiind în vârstă de 79 de ani. Este înmormântat, după dorința sa, la Mănăstirea Prislop, la 4 decembrie 1989.

"În condițiile absolute ale cunoștinței nu e decât Dumnezeu, care cunoaște desăvârșit totul, fără să stingherească libertatea de mișcare a omului. De aceea, fiindcă știe absolut, a dat omului legile viețuirii sale și puterea de-a vrea sau a nu vrea să le respecte - cinstea primejdioasă a libertății voinței. Deci, dacă se învoiește să rămână între rosturile sale, gândite de Dumnezeu, viețuiește după fire în toată libertatea. Dacă însă omul nu vrea să rămână în rosturile firii, ci merge împotriva legilor vieții, împotriva firii, atunci își viciază libertatea sa, își primejduiește viața sa, aduce infirmitatea în fire."

Pr Arsenie Boca

Publicație editată de Parohia TOMA COZMA,
ISSN 2067 - 8274

Str. Toma Cozma, nr. 41, cod poștal 700 554, Iași,
tel/fax: 0232 211 273

Preot paroh Mihai Mărgineanu, tel. 0742 044 844 (Coordonator
principal)

Preot coslujitor Florin Aurel Călugăru, tel. 0752 900 697

Voluntari:

*Relații Publice: tel. 0741 706 602, Vasilica Onofrei

*Administratori site parohie/pagină facebook:

Costel Dumitru, Alexandru Losonczy, Vasilica Onofrei

* Alte activități: Paul Sârbu, Irina Coman, Valentin Burlacu

www.parohiatomacozma.ro,

parohiatomacozma@gmail.com

**Se distribuie prin pangarul parohiei. Pentru
susținerea acestei publicații, dar și pentru
activitățile culturale și filantropice ale parohiei,
primim donații în contul IBAN RO95 BTRL
RONC RT06 6735 6201, Banca Transilvania,
CIF: 11198095.**

Vizitați-ne pe

facebook

Biserica Toma Cozma

Program liturgic

- **Duminică, 9 martie,**
- **8.00** Utrenia, Sfânta și Dumnezeiasca
Liturgie
- **17.00** Paraclisul Maicii Domnului
- **Vineri, 14 martie**
- **17.00** Taina Sf Maslu
- **Sâmbătă, 15 martie,**
- **7.00** Utrenia, Sfânta și Dumnezeiasca
Liturgie, urmată de Pomenirea morților
- **17.00** Slujba Vecerniei

Mama, primăvara inimii noastre

Mama mea avea doar un singur ochi.

Și am urât-o pentru acest lucru, pentru că întotdeauna m-a făcut de rușine.

Pentru a câștiga hrana familiei, lucra ca bucătar la școală. Într-o zi, pe când eram în școala generală, mama mea a venit la mine să mă vadă.

Cum a putut ea să-mi facă acest lucru? M-am simțit atât de rușinat... și m-am prefăcut că nu am văzut-o. Apoi, m-am uitat la ea cu ură și ea a plecat.

A doua zi, colegul meu, Pavel, mi-a spus, plin de repulsie:

„Uh, mama ta nu are decât un ochi...”

Am vrut să intru în pământ de rușine.

Pur și simplu, o uram pe mama mea și aș fi vrut să plece undeva departe, numai ca să nu o văd.

Într-una din zile, când am întâlnit-o, plin de răutate i-am spus: „Mai bine ai muri decât să mă faci tot timpul de rușine. Ești prea urâtă!” Mama nu mi-a răspuns. Nu m-am gândit la ceea ce am spus, pentru că eram foarte furios.

Niciodată nu m-am gândit și la sentimentele ei. Pur și simplu nu o vroiam lângă mine. Timpul a trecut, iar eu eram un elev silitor. După terminarea școlii generale, m-am mutat în Singapore pentru a studia.

Apoi m-am căsătorit. Aveam casa mea. Aveam copii și trăiam o viață fericită.

Într-o zi, mama mea a venit la mine. Trecuseră atâția ani de când ea nu mă văzuse, nici măcar nu-și cunoștea nepoții.

A bătut la ușă, iar când am deschis și am văzut-o, am țipat la ea:

„Jeși afară babornită ce ești! Vrei să-mi sperii copiii?”

Cum a putut ea să vină la mine să mă facă de rușine din nou? Mama mea însă, a răspuns în liniște:

„Imi pare rău. Se pare că am greșit adresa!”

Și a plecat întristată.

Într-o zi, am primit o scrisoare de la școală, precum că se organizează o întâlnire cu foștii absolvenți. Dorind să particip și eu, i-am spus soției mele că plec într-o călătorie de afaceri.

După reuniune, din curiozitate, m-am dus la casa veche. Auzisem că mama a murit, dar eu nu eram trist. Dimpotrivă, m-am bucurat că am scăpat de ea.

Vecinii mi-au dat o scrisoare, pe care mama a scris-o înainte de a muri.

„Fiului meu preaiubit,

Întotdeauna am crezut în tine. Îmi pare foarte rău că am venit la Singapore și ți-am speriat copiii.

Am fost atât de bucuroasă când am auzit că vii la întâlnirea foștilor absolvenți. Dar, nu știam dacă mă mai puteam da jos din pat să te văd.

Imi pare foarte rău că întotdeauna ți-a fost rușine cu mine.

Știi, fiul mamei, când erai mic ai avut un accident și ți-ai pierdut un ochi în timpul acelui accident. Iar eu, nu am putut suporta să te văd crescând doar cu un singur ochi, așa că ți-am dat ochiul meu. Acum sunt atât de mândră de tine, că tu acum vezi prin ochiul meu.

Cu toată dragostea, mama ta!”

Citind aceste emoționante cuvinte, m-am prăbușit la pământ. Cât de neînțelept fusesem... Cum am putut să-mi desconsider mama în acest fel? Cum am putut să n-o iubesc și să n-o respect?

Dacă aș fi putut, aș fi dat timpul înapoi, ca să pot fi lângă mama mea măcar o zi. Să-i spun că imi pare rău...să-i spun că o iubesc!

Dragii mei, bucurați-vă dacă mama voastră mai este în viață.

Nu există mame tinere sau mame bătrâne, mame frumoase sau mame urâte.

Există doar mame !

Mama este Primăvara ta !

Mame care s-au sacrificat să ne crească, să ne educe și să ne arate calea către Dumnezeu. Noptile nedormite și nenumăratele sacrificii, poate și-au pus amprenta pe chipul ei, însă acest lucru ar trebui să ne determine să o iubim mai mult și să o prețuim.

Dumnezeu să binecuvânteze toate mamele!

Să-I mulțumești lui Dumnezeu de ai în lume azi o mamă.

Și s-o ascultă acum, cu drag, căci te-a crescut cu griji, cu teamă.

Căci numai mama te-a crescut din frageda-ți copilărie,

Și numai ea ți-a arătat Cuvântul vieții din pruncie.

Èa pentru tine s-a rugat și zi și noapte cu plăcere,

Iar dimineața s-a sculat pentru-a sluji cu mângâiere.

De-ai fost bolnav, ea te-a ngrijit, cu dragostea ce-alină dorul

Și dacă toți te-au părăsit, doar ea ți-a fost mângâietorul.

Ș-o îngrijești acum cu drag, dacă mai este în viață.

Și s-o ajuti chiar fiind pribeag, cu multe greutăți prin viață.

Iar mama de te-a părăsit și n-ai în lume fericire,

Atunci să-i pui pe-al ei mormânt, buchet de flori, ca amintire.

Povestioară primită prin poșta electronică